

V záchranné stanici

Uběhlo několik týdnů. Konečně nastal správný čas na návštěvu záchranné stanice. Jitřenka už nebyla v karanténě, ale protože měla šanci na návrat do volné přírody, přímo za ní děti stejně nemohly. Mohly ji ale sledovat na obrazovce díky kameře v bedýnce.

„Ta je roztomilá,“ Zuzka se na Jitřenku nemohla vynadívat. Už to nebyl ten bezbranný tvoreček, kterého našli před časem.

Děti malého tvorečka soustředěně pozorovaly, aby dokázaly rozpoznat křídla, tělo i hlavičku s výraznými oušky.

Pavel přinesl misku s moučnými červy. Jitřenka se neupejpala a baštila z pinzety jednoho po druhém. Bylo znát, že si na svého pečovatele rychle zvykla.

„Co jí nejvíc chutná?“ zajímalo Štěpána.

„Asi by si dala mlíčko,“ zkoušel hádat Filip.

Zuzka ani nedutala. Byla zabraná do pozorování hladového tvorečka.

„Kdepak mléko, to byste tomu dali,“ zavrtěl hlavou Pavel při dolévání vody do malé mističky.

Malí netopýři sice pijí mateřské mléko, bez kterého by se neobešli, ale dospělá

